

domme der ovre, som intet Hartkorn have, og de ville nu faa større Udgifter. Jeg beklager meget, at de nu ogsaa skulle lide Tab her ved Tiendeloven; det bliver jo Tab i dobbelt Retning. Jeg skal dermed anbefale, at vi faa denne Bestemmelse ud af Loven.

Dalsgaard: Den højtærede Landbrugsministers Udtalelser i Gaar til mig foranledige mig til at gøre et Par korte Bemærkninger. Den højtærede Minister værgede sig mod, at der ved det foreliggende Tiendeforslag skulde være gjort Forskel paa de store og de smaa Tiendejere. Nej, der er selvfølgelig ikke i den Forstand gjort Forskel paa dem, at der ved Lovforslagets Bestemmelser skulde være taget Hensyn til Størrelsen af de Tiender, der ere samlede paa enkelt Haand. Men da Ejerne af de indkøbte Tiender i Reglen ere smaa Tiendejere, ere mine Udtalelser i Betænkningen om, at Undtagelsesbestemmelsen særlig kommer til at gaa ud over de smaa Tiendejere, saaledes at forstaa, at det ligger i Sagens Natur, at Undtagelsesbestemmelsen væsentlig kommer til at ramme smaa Tiendejere. Det er kun i den Forstand, at man ved Lovforslaget kommer til at gøre Forskel paa store og smaa Tiendejere. Den højtærede Minister mente ikke, at man kunde sige, at der ved Undtagelsesbestemmelsen blev gjort Uret mod nogen, men kun at der maaske ved Undtagelsesbestemmelsen blev gjort noget mindre rigtigt, og den ærede Minister mente egentlig ikke, at man kunde komme væsentlig nærmere til Fuldkommenheden end Lovforslaget var, thi hvorledes man end ordner det, saa vilde man komme til at gøre noget mindre rigtigt paa den ene eller den anden Maade. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at søge at bestemme Forskellen imellem at gøre noget urigtigt og noget mindre rigtigt — Forskellen er vel ikke saa stor — men jeg vil kun sige, at naar vi have Valget imellem at gøre noget mindre rigtigt lige over for Statskassen eller at gøre noget urigtigt lige over for en hel Del Statsborgere, vælger jeg for mit Vedkommende det første. Hellere end at forurette, det være i større eller mindre Grad, hellere end at gøre noget mindre rigtigt lige over for nogen som helst Statsborger, forekommer det mig, at man maa gøre noget, der maaske kan kritiseres set fra Statskassens Synspunkt. Den ærede Minister mente, at det dog blev for urimeligt, dersom man ogsaa

skulde give Tilskud til Afløsning af en Tiende, der var bleven købt for 130—140 Aar siden, idet den nuværende Ejer jo ikke havde svaret Tiende og ikke havde haft nogen Udgift til dens Erhvervelse. Angaaende det Spørgsmaal kan jeg ganske henholde mig til de Udtalelser, der for et Øjeblik siden bleve fremsatte af det ærede 3die Medlem for 8de Kred (Breinholt), hans Udtalelser i saa Henseende vare særdeles fyldestgørende. Det er klart nok, at den Mand, der nu sidder inde med en saadan Ejendom, har ved sin Overtagelse af Ejendommen ogsaa betalt Tienden, som han overtager sammen med Ejendommen, for saa vidt der staar noget af Købesummen ubetalt, er det lige saa godt en Del af Købesummen for Tienden, som for Ejendommen.

Den ærede Minister fandt fremdeles, at det var urigtigt at lade Undtagelsesbestemmelsen om indkøbte Tiender gaa ud, fordi de, der havde indkøbt Tiender efter den bestaaende Tiendeafløsningslov, alligevel ikke vilde faa noget. I den Betragtning kan jeg ikke give den ærede Minister Ret. Det er givet, at ved en Tiendeafløsningslov kunne de, der ingen Tiender have, ikke have noget som helst Retskrav. Men ved en Tiendeafløsningslov forekommer det mig ogsaa, at, som jeg gentagne Gange har hævdet, bør man gøre lige Ret over for alle dem, der have Tiender. De, der have afløst Tiender efter den bestaaende Tiendeafløsningslov, kunne selvfølgelig ikke have Retskrav paa, at der skal tages Hensyn til dem senere, selv om den Tiendeafløsningslov, vi nu forhandle, bliver nok saa god som den, hvorefter de have afløst. Men jeg skal lige over for den ærede Minister erkende, at der kan være Tale om Billighedskrav, hvis det virkelig viser sig, at de Bestemmelser, man nu indfører, blive saa meget bedre end dem, som de andre have faaet afløst efter. Men det Spørgsmaal ligger jo ikke for ved dette Lovforslag, og det er langt fra sikkert, at det bliver saa meget bedre for dem, der skulle afløse efter den ny Lov, end det var for dem, der have afløst efter den bestaaende Lov. Der er det at bemærke derved, at de sidste allerede ere langt fremme i Amortisationen af Ydelsen, og de have faaet Tiendelaaen til 3½ pCt. Rente, medens de, der skulle afløse efter dette Lovforslag, have al Udsigt til at komme til at svare 4 pCt. Som sagt, Spørgsmaalet om dem, der have afløst efter den bestaaende Lov, kommer først til at ligge for senere, og et Retskrav kan